

5. Paastonajan sunnuntai

Evankeliumi, Joh. 8: 46 - 50

Nyt me ymmärrämme, että Sinulla on perkele. Emmekö me oikein sano, että Sinä olet samarialainen ja Sinulla on perkele. Näin julmat ovat ne sanat, jotka juutalaiset kiukussa pilkaten puhuivat Jeesusta, Vapahtajaamme, vastaan. Tämän päivän evankeliumissa puhutaan, kuinka nämä jumalattomat ihmiset nostivat kauhean riidan Herraa Jeesusta vastaan ja oksensivat kaiken kiukkunsa Hänen päälleen mitä kauheimmilla pilkkasanoilla. Meidän täytyy ihmetellä, että ihmisten pahuus ja jumalattomuus voi nousta niin korkealle, kuin mitä näemme tosiaan tänä päivänä tapahtuvan. Jeesusta, viatonta Jumalan Karitsaa, joka ei koskaan puhunut muuta kuin totuutta ja koetti edistää kaikkien autuutta, pilkataan, sadatellaan syyttömästi ja häpeämättömällä tavalla soimataan.

Tämä päivä vuoden kierrossa mainitaankin **juutalaisten katkeruuden päivänä**, ja tämän evankeliumin luettuamme meidän täytyy myöntää ja tunnustaa, että todella niin on. Heidän kiukkunsa nousi niin korkealle, että he tahtoivat siinä paikassa tappaa Hänet; he poimivat jo kiviä ja olisivat todella kivittäneet Hänet kuoliaaksi ja ruhjoneet Hänet ellei Hän tällä kertaa olisi pelastautunut pakenemalla, sillä Hänen aikansa ei ollut vielä tullut antaa henkeänsä; sentähden ”**Jesus lymyi ja läksi ulos tempelistä.**”

Me joudumme nyt tässä vihaisessa kansassa näkemään itsemme ikään kuin peilistä. Meillä on samanlainen sydän Vapahtajaamme kohtaan kuin heilläkin, ennen kuin me annamme Jumalan armon kautta itsemme parantaa; sydän täynnä epäuskoa, vihaa ja katkeruutta Jeesuksen kallista persoonaa vastaan. Vaikka muutamat niin sanotut kristityt voivat kätkeä syvän vihansa ja ynseytensä Jeesusta vastaan paremmin kuin toiset, niin on se kuitenkin juurtuneena kaikkien meidän sydämissämme, ennen kuin me saamme armon nöyryyttää itsemme vaivaisina syntisinä ristiinnaulitun edessä ja etsiä kaikkea autuuttamme Hänessä. Silloin kova sydän särkyy, viha otetaan pois, ja me itkemme kuumia kyyneliä epäuskomme tähden, joka on kaikkein suurin synti maailmassa. Mutta voi niitä ihmisiä, jotka eivät tässä ajassa anna lahjoittaa

5. Paastonajan sunnuntai

itselleen toista sydäntä, vaan rohkenevat kohdata tuomarin yhtä muuttumattomina ja vihan vallassa Häntä vastaan kuin he ovat täällä eläneet.

On tosin kauhistavaista katsella, kuinka pitkälle ihmiset voivat mennä kiukussaan hyväntekijäänsä ja Herraansa vastaan, mutta me tahdomme kuitenkin tänä päivänä hakea tästä Hänen viattomasta kärsimisestään sen lohdutuksen, joka siinä löytyy meidän sydämillemme. Jeesus sanoo: ”Jos maailma teitä vihaa, niin tietäkää hänen ennen Minua vihanneen kuin teitä. Maailmassa on teillä on tuska: mutta olkaa hyvässä turvassa, Minä voitin maailman. He vihasivat Minua ilman syytä”. Tässä on niin muodoin mitä suloisin lohdutus kaikille Jeesuksen oikeille seuraajille ja ystäville. Kun heidän täytyy Jeesuksen tähden kärsiä maailman vihaa, ylenkatsetta ja pilkkapuheita, niin he voivat lohduttaa itseään Herransa ja Vapahtajansa omalla esimerkillä ja sanoa: Jos ei minun Herrani, kaikkein viattomin, saanut olla maailmassa moitituksi tulematta, niin minä panen käteni suuni eteen ja näen itseni vialliseksi paljon enempään; mutta Hänen ansionsa ja armonsa lohduttaa ja ilahduttaa minun sydämeni.

O! käykäämme kiittämään rakasta Vapahtajaa Hänen viattomasta kärsimisestänsä, jolla Hän on ansainnut meille siunatun lohdutuksen kaikkea maailman vihaa ja pahuutta vastaan. Rukoilkaamme myös Häntä armosta armahtamaan niitäkin ihmisiä, jotka vaeltavat vielä Kristuksen ristin vihollisina, ettei heidän loppunsa olisi kadotus, vaan he saisivat ajallaan toisen mielen, itkisivät katumuksen kyyneliä Hänen jalkojensa juuressa ja etsisivät puhdistusta Hänen veressään.

Jos me tahdomme omistaa oikean siunauksen sydämellemme Jeesuksen elämästä maan päällä, Hänen kärsimisestään ja katkerasta kuolemastaan, niin pitää Pyhän Hengen, joka niin mielellään kirkastaa Herran Jeesuksen ihmisille, aina tuoda mieleemme ja muistuttaa meitä, että kaikki on tapahtunut meidän tähtemme, meidän hyväksemme ja autuudeksemme. Sellaisia eivät ole ainoastaan ne vaivat ja kivut, joita meidän Vapahtajamme kärsi, vaan myös kaikki, mitkä tapahtuivat Hänelle Hänen eläessään maan päällä, kaikki Hänen työnsä, kaikki tapaukset, ja jokainen sana, minkä Hän puhui. Kaikki tämä, niin yksi kuin toinenkin, on ansiollista, sovittavaa ja lohduttavaa meille. Jokainen joka rakastaa Herraa Jeesusta ja uskoo Hänen päällensä, tunnustaa Hänen kärsimisestänsä tämän kohta. Ihminen, joka omasta kokemuksestaan tietää, millaista on tuntea itsensä kadotetuksi syntiseksi ja tässä viheliäisyytensä ja syntisyytensä tuntemisessa ottaa armon armosta Jeesuksen täydellisyydestä, vastaanottaa elämän ja autuuden Hänen kädestänsä Jumalan armolahjana Kristuksessa Jeesuksessa meidän Herrassamme; — sellainen ihminen ei suinkaan kiellä, että Vapahtaja on ansainnut meille kaiken omalla kärsimisellensä. Ellei sellainen syntinen uskoisi tätä, niin olisi koko hänen sielunsa lepo yhdellä kertaa hukassa, ja niin hän tietäisi tuomionsa, että tulee

5. Paastonajan sunnuntai

iankaikkisesti hylätyksi. Sellainen sielu on vakuuttunut omasta mahdottomuudestaan, köyhyydestään ja viheliäisyydestään ja sanoo sydämestänsä: sen ainoan, o! rakas Herra, minä uskon olevan minun autuuteni, että kuolit ja kärsit autuudekseni ja maksoit kaiken. Sellainen Vapahtajaan sidottu sydän tuntee kyllä raskaaksi sen, että hän on joskus huomaamattomuudesta tai kevytmielisyydestä laiminlyönyt autuaallisen kanssakäymisen Vapahtajansa kanssa sydämestään. Mutta jos joku tahtoi kieltää ja pidättää häneltä sen lohdutuksen, että Vapahtaja on maksanut hänen syntinsä, se saattaisi hänelle mitä suurimman surun ja kivun. Kuitenkaan häntä ei voida saattaa uskomaan sellaista väärää oppia. Jumalan Henki itse kirkastaisi mitä ihanimmin Jeesuksen Hänen verisessä muodossansa hänen sydämelleen niin, ettei hän voisi siitä epäillä. Hän ei haluaisi antaa pettää itseänsä, jos joku julistaisi muuta evankeliumia kuin ristiinnaulittua Jeesusta. Jos se vielä olisi enkelikin, niin se olkoon kirottu, sanoo apostoli. Gal. 1. Tässä me kuulemme sanottavan ne kirotuiksi, jotka eivät pidä Jeesusta muuna kuin pyhyiden ja kärsivällisyyden esikuvana. Uskovainen näkee kokonaan toisin ja paljon enemmän, kun hän katselee Jeesustansa ristin puussa; siinä hän näkee **sen armollisen Ylimmäisen Pappinsa, joka ei itse tiennyt synnistä mitään, mutta kuitenkin synniksi tehtynä meidän edestämme, että me tulisimme Hänessä siksi vanhurskaudeksi, joka Jumalan edessä kelpaa.** 2. Kor. 5. Ja hän näkee sen, minkä Tuomas näki, kun Vapahtaja paljasti haavansa hänen edessänsä, nimittäin —**Herransa ja Jumalansa.**

Mutta vaikka nyt kaikki ne, jotka ovat Herran Jeesuksen omia, ovat siinä yhtä, että he pitävät Hänen kalliin sovintonsa ainoana, jonka turvin he voivat kestää Jumalan edessä, ainoana autuutensa pukuna ja kaunistuksena, niin on kuitenkin heidän seassansa joskus epäilemättä muutamia, jotka voivat omistaa itselleen vielä runsaamman ja suuremman lohdutuksen ja siunauksen katsellessaan Jeesusta myös Hänen muussa elämässään, ja että kaikki ne tapaukset, jotka kohtasivat Häntä, vaikkei niitä lueta Hänen kärsimiseensä, ovat kuitenkin lohdullisia ja sovinnon tuottavia meille. Sielu joka on oppinut tämän, taitaa siitä lähteestä ammentaa sanomatonta autuutta. Se myös edistää sydämen alinomaista ja jatkuvaa kanssakäymistä Hänen kanssaan, jos me töissäimme nautimme lohdutusta ja siunausta siitä, että muistelemme ja ajattelemme näin: juuri näitä töitä on myös minun Jeesuksellani ollut maailmassa, näidenkin läpi Hän on käynyt, ja sillä pyhittänyt minun työni ja ansainnut minulle siunauksen siihen. Kun tämä tulee meille oikein selkeäksi, niin me käymme jokapäiväisessä yhteydessä ja osallisuudessa Vapahtajan kanssa. Hänessä me valvomme, Hänessä makaamme, Hänessä teemme työtä; Hänessä lepäämme, Hänessä iloitemme; Hänessä itkemme; Hänessä rukoilemme; Hänessä syömme ja juomme; Hänessä vaellamme ja Hänessä kärsivällisesti kärsimme. Lyhyesti sanoen: kaikki mitä tapahtuu, ja mitä me

5. Paastonajan sunnuntai

otamme toimittaaksemme, **tapahtuu kaikki meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen nimeen.** Kol. 3: 17. Silloin emme erkane eikä meitä eroteta Hänestä kaikkena elinaikanamme. Ja vihdoin meidät kootaan Hänen luokseen, eikä meitä enää koskaan eroteta Hänestä.

Sellainen on se siunaus ja lohdutus, jonka me voimme saada kaikesta Jeesuksen elämästä täällä maan päällä hamasta Hänen köyhästä syntymisestäään aina Hänen kunnialliseen taivaaseen astumiseensa asti, nimittäin että jokainen, joka tahtoo olla Hänen omansa, voi myös iloita siitä, että Hän on ollut täällä maan päällä ihminen niin kuin mekin ja elänyt niin kuin mekin. Hän tuntee omasta kokemuksestansa ne vaivat, jotka voivat kohdata meitä. Hän muistaa hyvin millaisella mielellä Hän oli maailmassa sellaisissa tilanteissa. Sillä tavalla saattaa myös uskovainen Jeesuksen seuraaja saada siunauksen itsellensä katsellessaan Vapahtajamme pakoa vihollistensa edestä, josta evankeliumissa puhutaan. Sen kautta Jeesus on ansainnut meille turvan tykönään, koska emme muutoin voi löytää lepoa lain uhkauksilta ja tunnon soimauksilta. Samalla tavalla meillä on vahva lohdutus ja turva Hänessä kaikkea maailman vihaa ja vainoamista vastaan, ja kärsiessämme ulkonaisia vastoinkäymisiä maailmassa. **Jos me ynnä kärsimme, niin me myös ynnä Hänen kanssaan kunniaan tulemme.**

Meidän Jeesuksemme, joka on myös koko maailman Herra ja tuomari, täytyi jo lapsuutensakin iässä kärsiä vainoa ja maanpakolaisuutta meille sovinnoksi ja autuudeksi. Silloin Herodes tahtoi tappaa Hänet, mutta Hän pääsi pakoon Egyptiin. Hän, jota ei taivaat, ei taivasten taivaatkaan, voi käsittää, syntyi tallissa ja pantiin seimeen. Hän, joka on Luoja ja lain antaja, tehtiin ympärileikkauksessa lain alaiseksi, että me perisimme siunauksen. Hän, joka kaiken voimansa sanalla kantaa, ja jonka palvelukseen voimalliset enkelit ovat valmiina, Hänet ajetaan pois ja Hänen täytyy paeta, etteivät pahat ihmiset kivittäisi ja tappaisi Häntä. Nyt Hänestä voidaan todenmukaisesti sanoa, ettei Hän ” **lukenut saaliiksi Jumalan kaltainen olla, vaan alensi itsensä, otti orjan muodon päällensä**”. Siinä me mahdamme tunnustaa Herramme Jeesuksen Kristuksen armon, että **Hän rikkaana ollessaan tuli kuitenkin meidän tähtemme köyhäksi, että me tulisimme rikkaiksi Hänen köyhyytensä kautta.** 2. Kor. 8: 9. Sitä varten Hän juuri kärsikin, että me pääsisimme vapaiksi. Sentähden Hän vaelsi maanpakolaisena ja sentähden Hänen täytyi lymytä vihollistensa edestä, että Hän olisi vaivaisille karkotetuille syntisille turvasatama ja vahva turva; niille jotka kauhistuvat lain uhkauksia, tunnon kalvamista ja kuoleman pelkoa.

Kun ihminen katsoo Jumalan lakiin, mitä muuta hän silloin näkee, kuin hänelle julistettuja kirouksia? Hän näkee Luojan ja Herran, jolle hän on velvollinen täydellisimpään kuuliaisuuteen, jota hän itse asiassa ei voi kuitenkaan täyttää. Hän näkee hyvän ja rakkaan hyväntekijän, joka vaatii

5. Paastonajan sunnuntai

häntä tässä pyhässä käskyssä **rakastamaan Herraa Jumalaansa kaikesta sydäimestä, kaikesta sielusta, kaikesta mielestä ja kaikesta voimasta**; hän myös tuntee itsensä suurimpaan kiitokseen velalliseksi, mutta kun hän tutkii sydäntään, ei hän löydä itsessään muuta kuin sulaa vihaa Jumalaansa vastaan. Hän näkee yhdeltä puolen Jumalan käskyn täyttämisen itselleen mahdottomaksi ja toiselta puolen, että joka ei kaikkea täytä, on kirouksen alla. Missä viheliäisessä tilassa ihminen onkaan tässä levottomuudessa? Hän antaisi mielellään silloin kaikki, mitä hänellä on, elämänsäkin, saadaksensa sielulleen levon. Hän on niin kuin kyyhkyinen, jota petolintu ajaa takaa, ja joka turhaan yrittää itse pelastaa henkensä siihen asti, kunnes joko saa joltakin apua tai sitten sen täytyy antaa itsensä vihollisensa saaliiksi. Kun ihminen tässä tilassa saa kuulla sanan Jumalan Karitsasta, joka on ottanut pois hänen syntinsä; kun hänelle sanotaan: sinun Jeesuksesi on täytynyt elää levottomana, vainottuna ja paossa vihollistensa edestä, että sinä Hänessä olisit autuas ja löytäisit levon sielullesi; o! mikä suloinen sanoma tämä on sellaiselle hätääntyneelle sydämelle! Silloin ihmisessä nousee elävä toivo, silloin hän ajattelee: Herra Jeesus! mitä minun pitää tekemän? Mikä lienee paras? Pitääkö minun epäilemän? Ei suinkaan, koska Sinä olet minun Vapahtajani, niin armon minä Sinussa mahdan löytää.

Jos tunto kalvaa syntistä, kun hän ajattelee, mitä hän on rikkonut, ja minkä tilin hänen kerran pitää tekemän, mikä muu hänet voi silloin rauhoittaa kuin Jeesus ja Hänen sovintonsa? Sellainen ihminen ajattelee: minä olen niin kauan elänyt maailmassa, niin monta armolahjaa saanut Luojalteni, mutta kuinka olen Häntä siitä kiittänyt? Hän on minulle niin monta vuotta suonut elääkseni, jotka minun olisi pitänyt viettää Hänen palveluksessaan ja valmistukseksi iankaikkisuuteen, mutta lienenkö sitä koskaan oikein ajatellut? Hän on antanut minulle paljon terveyttä, paljon maallista hyvää, mutta useimpia olen omaksi turmiokseni ja Luojan pilkaksi käyttänyt. Hän on pelastanut minut monesta vaarasta ja tuskasta, mutta en ole siitä Häntä koskaan kunnioittanut; en voi myöskään kieltää sitä, että olen usein tuntenut Jeesuksen vetämiset sydämessäni, mutta olen kaikin voimin niitä vastaanseisonut. Kuinka usein olen syyllistynyt syntiin sakramentissa Hänen kaikkeinpyhintä ruumista ja vertansa vastaan; Hänen kuolemansa ja rakkautensa syntisiä kohtaan ei ole sitävastoin ollut autuaallisen tutkisteluni kohteena. — Sinä syntinen, jonka omatunto näin kalvaa, on yksi ainoa, joka voi sinut lohduttaa, nimittäin että Jumalan Poika on vapahtanut sinut! Hän on kaikki sinun syntisi kantanut! kaikkien niiden rangaistuksen kärsinyt; Hän rakastaa kaikkia syntisiä, Hän rakastaa myös sinua; tämän osoittaa Hänen pakenemisensäkin tänä päivänä, kun Hänen täytyi paeta vihollistensa kiukkuja. Sentähden Hänet ajettiin pois, että sinä Hänessä löytäisit sielullesi levon. Matt. 11: 29.

5. Paastonajan sunnuntai

Ja mikä muu kuin Jeesuksen rakkaus voi lohduttaa ihmistä kuoleman hetkellä! Kun hauta avataan, niin kaikki meidän toivomme horjuu, jos se on perustettu muun kuin Jeesuksen veren ja ansion päälle. Mitä meitä auttavat ystävämme, kunniamme, rikkautemme tai hyvät työmme, kun kuolema lähestyy ja meidän pitää jättämän kaikki, mitä on ollut meille rakkainta maailmassa, kun meidän kunniamme kätketään tomuun ja ruumis annetaan madoille syötäväksi. Silloin aukenevat kokonaan toisenlaiset näkymät meidän silmiemme eteen, pitkä iankaikkisuus ja vanhurskas tuomari. — Autuas on ainoastaan se, joka voi uskoa sovitettuun tuomariin.

Kun meidän sydämemme on kauhistunut, niin mikään muu ei voi meitä lohduttaa, kuin yksinään Jeesuksen kärsimät tuskat. Sen kautta Hän on ansainnut meille sen, että taivas, josta me olimme suljetut ulos, on nyt tullut meidän oikeaksi kodoksemme ja isänmaaksemme, jossa meillä on asunto-oikeus, ” **josta me myös Lunastajaa Herraa Jeesusta Kristusta odotamme.**” Fil. 3: 20.

Niin kuin Jeesuksen pako vihollistensa edestä osana Hänen kärsimistään, voi lohduttaa meitä voimallisesti hengellisessä hädässämme, niin meillä taitaa myös olla siitä erityinen ilo ja siunaus, kun maailma vihaa meitä. Niin taitaa myös niillä Jeesuksen todistajilla, joitten usein täytyy jättää kotonsa ja huoneensa, vanhempansa ja lapsensa, julistaakseen armoa Kristuksessa, olla autuaallisin virvoitus siitä, että he muistelevat Vapahtajan myös heidän tähtensä olleen maan päällä ilman pysyväistä kotoa.

Jokainen meistä voi myös saada lohdutuksen tästä Jeesuksen vainoamisesta kaikissa tämän viheliäisen elämämme vaivoissa. Koko meidän elämämme maan päällä on kuin matka, ja me niin kuin matkamiehet; sentähden me rukoilemme Herraa Jeesusta Hänen raskaitten askeltensa tähden maan päällä armollisesti varjelemaan meidän jalkamme rauhan tiellä. Mutta erityisesti tahdomme Hänen armonsa kautta tutkistella sitä, mikä taivutti Häntä kantamaan niin kärsivällisesti vihollistensa kiukkua; eipä mikään muu kuin sula rakkaus vapahtaa syntisiä. Kiitollisuuden palkaksi, kärsimisensä ja vaivansa edestä, vaatii Hän nyt meidän sydämemme, ja ne me tahdomme lahjoittaa Hänelle, vaikka kuinka turmeltuneita ja syntisiä ne ovat; että Hän valmistaisi ne oman mielensä ja tahtonsa mukaan ja vuodattaisi Henkensä kautta niihin rakkauden. Aamen.